

HILLARY
RODHAM
CLINTON

TERRORIN
VALTA

TRILLERI

LOUISE
PENNY

TERRORIN VALTA

HILLARY
RODHAM
CLINTON
&
LOUISE
PENNY

TERRORIN
VALTA

Suomentanut
Timo Korppi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Timo Korppi
Englanninkielinen alkuteos *State of Terror*
Text Copyright © 2021 by Hillary Rodham Clinton
and Three Pines Creations, LLC

Published by arrangement with Simon & Schuster and St. Martin's
Publishing Group, through Ulf Töregård Agency AB. All rights reserved.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-383-8

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Niille urheille miehille ja naisille, jotka suojelevat meitä
terrorilta ja vastustavat väkivaltaa, vihaa ja ääriliikkeitä
aivan kaikkialla. Te rohkaisette meitä joka päivä olemaan
itse rohkeampia, olemaan parempia.

Hämmästyttävien asiain, jotka elinaikanani on tapahtunut, ei ole ihmisen laskeutuminen Kuuhun, eikä myöskään Facebookin aktiivikäyttäjien määrä, 2,8 miljardia kuukaudessa. Se puolestaan on, että 75 vuoden, 7 kuukauden ja 13 päivän aikana Nagasakista laskettuna, yhtäkään ydinasetta ei ole laukaistu.

– TOM PETERS

1. LUKU

”Rouva ministeri,” Charles Boynton huomautti kiiruhtaessaan esimiehensä rinnalle tämän rientäessä mahonkiseinäistä käytävää pitkin kohti ulkoministeriön toimistoaan. ”Teillä on kahdeksan minuuttia aikaa ehtiä Capitolille.”

”Sinne kestää kymmenen minuuttia”, Ellen Adams huudahti ja säntäsi juoksuun. ”Ja vielä pitäisi käydä suihkussa ja vaihtaa vaatteet. Ellen sitten...” Hän pysähtyi ja kääntyi katsomaan henkilöstöpäällikköään. ”Voi mennä näin?”

Hän levitti kätensä antaakseen miehelle mahdollisuuden katsoa itseään tarkemmin. Hänen silmiensä anovasta katseesta tai äänensä jännityksestä ei voinut erehtyä, niin kuin ei siitäkään, että todellisuudessa hän näytti siltä, kuin olisi pelmahtanut paikalle jonkin ruosteisen puimakoneen takaa.

Miehen kasvot väentyivät hymyyn, joka ilmiselvästi teki kipeää.

Ellen Adams lähenteli kuuttakymmentä, oli keskimittainen, timmissä kunnossa ja hienostunut. Hänen tyyliensä oli pettämätön ja muotoilevat sukkahousut peittivät hänen rakkautensa tuulihattuihin. Meikki puolestaan oli huomaamaton ja korosti älykkään sinisiä silmiä, yrittämättä kuitenkaan kätkeä hänen ikäänsä. Hänen ei tarvinnut yrittää näyttää ikäistään nuoremalta, mutta ei hän myöskään halunnut näyttää vanhemmalta kuin oli.

Hänen kampaajansa, lisättyään hiuksiin juuri häntä varten sekoitettua väriä, kutsui häntä lempinimellä ”Hänen blondi ylhäisyytensä.”

”Kaikella kunnioituksella, rouva ministeri, näytätte rähjäntyneeltä.”

”Jumalan kiitos hän sentään kunnioittaa sinua”, Betsy Jameson, Ellenin paras ystävä ja neuvonantaja, kuiskasi.

Vuorokauden mittaisen työpäivän jälkeen, joka oli alkanut ulkoministeri Adamsin emännöimällä diplomaattiamiaisella Yhdysvaltain suurlähetystössä Soulissa ja jonka aikana oli käyty korkean tason keskusteluja alueellisesta turvallisuudesta sekä yritetty pelastaa yllättäen katkeamispisteeseen ajautuneet elintärkeät kauppaneuvottelut, loputtoman pitkä päivä oli päättynyt kierrokseen lannoitetehtaassa Gangwonin maakunnassa. Tosi-asiassa kyseessä oli peitetarina, jonka taakse kätkeytyi pikavisiitti demilitarisoidulla vyöhykkeellä.

Sen päälle Ellen Adams oli raahautunut paluulennolle. Koneen päästyä ilmaan, aivan ensimmäiseksi hän riisui kiristävät sukkahousut ja kaatoi itselleen ison lasillisen Chardonnayta.

Seuraavien tuntien aikana hän lähetti raportteja avustajilleen ja presidentille sekä lueskeli hänelle lähetettyjä muistioita. Yritti ainakin. Ja nukahti kesken ministeriön raportin, joka koski henkilöstötilannetta Islannin lähetystössä.

Hän hätkähti hereille vasta, kun avustaja kosketti hänen olkapäätänsä.

”Rouva ministeri, aloitamme laskeutumisen.”

”Minne?”

”Washingtoniin.”

”Osavaltioon?” Hän kohottautui istumaan ja pöyhi sormilla hiuksiaan, joka sai ne pörhistymään pystyyn, ikään kuin hän olisi pelästynyt tai saanut jonkin loistoidean.

Hän toivoi, että kyseessä oli Seattle. Ehkä he tankkaisivat tai täydentäisivät koneen ruokavarastoa, tai käynnissä olisi jokin odottamaton lentoon liittyvä hätätilanne. Sellainen olikin, vaikkakaan ei mekaaninen taikka odottamaton.

Hätätilanne johtui siitä, että hän oli nukahtanut, tarvitsi kiipeästi suihkua ja–

”Tämä on jo DC.”

”Hemmetti, Ginny. Etkö olisi voinut herättää minut jo aiemmin?”

”Yritinhän minä, mutta sinä vain mutisit jotakin ja nukahdit uudelleen.”

Ellen muisti sen hämärästi, mutta oli sillä hetkellä ajatellut näkevänsä unta. ”Kiitos kuitenkin, kun yritit. Kai minulla on aikaa harjata hampaat?”

Kuului kilahdus, kun koneen kapteeni kytki päälle istuinvöiden varoitusvalon.

”Valitettavasti ei.”

Ellen kurkisti ulos hallituksen erikoiskoneen ikkunasta, jota oli alkanut leikillisesti nimittää ”Air Force Kolmoseksi”. Ikkunasta näkyi Capitolin rakennus, jossa hän tiesi pian istuvansa. Hän näki kasvonsa heijastuvan ikkunalasista. Hiukset hapsottivat, maskara oli levinnyt. Asukin oli reissussa rähjäntynyt. Silmät verestivät ja piilolinssit polttivat. Kasvoilla oli huolten juonteita, stressin aiheuttamia, joita niillä ei vielä kuukautta aiemmin näkynyt, kun hän oli vannonut virkavalansa. Silloin paistoi vielä aurinko, maailma oli uusi ja kaikki tuntui mahdolliselta.

Miten hän tätä maata rakastikaan. Tätä upeaa mutta säröilevää johtotähteä.

Kasvatettuaan ja johdettuaan vuosikymmenet kansainvälistä mediaimperiumiaan, joka oli nyt laajennut eri televisiokanaviksi, ympärivuorokautiseksi uutiskanavaksi, nettipalveluiksi ja sanomalehdiksi, hän oli luovuttanut sen avaimet seuraavalle sukupolvelle. Tyttärelleen Katherinelle.

Edellisten neljän vuoden jälkeen, jotka hän oli seurannut sivusta rakastamansa maan vajoamista kuoleman kieliin, hän oli nyt siinä asemassa, että pystyi edistämään sen toipumista.

Rakkaan Quinnin kuoleman jälkeen Ellen oli tuntenut elämänsä ei vain tyhjäksi vaan myös ontoksi. Sen sijaan, että aika olisi korjannut tilanteen, sen myötä tunne oli vain vahvistunut,

railo levinyt. Hän tunsi kasvavaa halua tehdä enemmän. Auttaa enemmän. Ei vain kertoa kivuista, vaan edesauttaa niiden lievittämistä. Antaa jotakin takaisin.

Mahdollisuus siihen ilmaantui varsin odottamattomalta taholta: sen tarjosi vastavalittu presidentti Douglas Williams. Kuinka äkkiä elämä saattoikaan muuttua. Pahemmaksi tietenkin, mutta myös paremmaksi.

Ja nyt Ellen Adams matkusti Air Force Kolmosessa. Uuden presidentin valitsemana ulkoministerinä.

Hän oli nyt asemassa, jossa pystyi rakentamaan uudelleen siltoja liittolaisiin, edellisen hallinnon lähes rikollisen epäpätevyyden jäljiltä. Hän pystyi korjaamaan elintärkeitä suhteita ennalleen ja jakelemaan varoituksia epäystävällisille valtioille. Sellaisille, joilla saattoi olla katalia aikeita ja kykyä toteuttaa ne.

Ellen Adams oli nyt asemassa, jossa muutoksesta ei tarvinnut vain puhua, vaan sen pystyi myös panemaan toimeksi. Kääntämään entiset viholliset ystäviksi ja pitämään kaaoksen ja terrorin kurissa.

Ja kuitenkin...

Lasista heijastuvat kasvot eivät yhtäkkiä olleetkaan niin itsevarmat. Hän näki edessään muukalaisen. Väsyneen, rähjäntyneen, loppuun palaneen naisen. Vuosiaan vanhemman. Ehkä kuitenkin hieman viisastuneen. Vai oliko kyynisyys vain lisääntynyt? Hän toivoi, ettei niin ollut, vaikka ihmettelikin, miksi yhtäkkiä oli niin vaikeaa erottaa noita kahta toisistaan.

Hän kaivoi esiin nenäliinan, kostutti sitä syljellä ja pyyhkäisi valuneen maskaran poskiltaan. Sen jälkeen, kohennettuaan hie-man kampaustaan, hän hymyili rohkaisevasti peilikuvalleen.

Nämä kasvot hän säilytti ovelle siirtyessään. Nyt hän oli jälleen se, jonka suuri yleisö oli tottunut näkemään. Lehdistö, kollegat, ulkomaiset valtionpäämiehet. Itsevarma, rakastettava, omanarvontuntoinen ulkoministeri, joka edusti maailman määrittävintä maata.

Se oli kuitenkin pelkkää kuorta. Ellen Adams huomasi kalpeilla kasvoillaan muutakin. Jotakin aavemaista, jonka piilottelemiseen jopa itseltään hän näki paljon vaivaa. Uupumus oli kuitenkin antanut sille mahdollisuuden kiivetä suojapanssarin yli.

Hän näki nyt pelon. Ja sen pikkuserkun, epäilyksen.

Oliko nyt tosi kyseessä, vai kuvitteliko hän vain? Korvan juures sa jokin lähes vihamielinen ääni kuiski, ettei hän ollut kyllin hyvä. Ei pärjännyt työssään vaan mokaisi kaiken, ja sen seurauksena tuhannet, pahimmillaan miljoonat ihmiset joutuisivat hengenvaaraan.

Hän työnsi ajatuksen mielestään, kun tajusi, ettei murehtiminen nyt auttaisi. Silti tuo tunne jäi kuiskimaan painautuessaan syvemmälle mielen syövereihin, että oli turha kuvitella, etteikö se saattanut olla tottakin.

Kun kone laskeutui ilmavoimien Andrewsien lentotukikohtaan, Ellen kiidätettiin panssaroituun limusiiniin, jossa hän sai luettavakseen lisää muistioita, raportteja ja sähköposteja. DC:n siluetti lipui hänen silmiensä ohi, kun hän keskittyi päivittämään tietonsa.

Lopulta monoliittisen Harry S. Truman Buildingin kellarin autotallissa, jota iäkkäämmät kansalaiset kutsuivat edelleen Foggy Bottomiksi, Sumukellariksi, ehkä pientä kaipaustakin äänessään, auton viereen pyrähti turvamiesten joukko, joka saatteli hänet pikavauhtia hissiin ja hänen seitsemännen kerroksen yksityiseen toimistoonsa.

Henkilöstöpäällikkö Charles Boynton tuli häntä hissille vastaan. Hän oli yksi niistä avainhenkilöistä, jonka presidentin oma henkilöstöpäällikkö oli nimittänyt virkaan. Pitkä ja hoikka mies, jonka luiseva olemus johtui enemmän ylipursuvasta, hermoja kuluttavasta energiasta, kuin liikunnasta tai terveellisistä ruokatavoista. Miehen hiustyylillä ja kireät lihakset näyttivät olevan avoimessa sodassa keskenään.

Boynton oli viettänyt viimeiset kaksikymmentäkuusi vuotta poliittisessa herrahississä, päätyen lopulta vastuulliseen pestiin

Douglas Williamsin menestyksekkään presidentinvaalikampanjan päästrategiksi. Kampanjan, joka oli ollut ennennäkemättömän raaka.

Charles Boynton oli vihdoinkin päässyt sisäpiiriin ja oli päättänyt pysyä siellä. Hän oli saanut palkintonsa siitä, että oli totellut käskyjä. Onnekseen hän oli valinnut vaaleissa voittajan leirin.

Boynton huomasi joutuneensa sääntökirjan laatijaksi pitääkseen kurittomat kabinettisihteerit ruodussa. Hänen näkökulmastaan he olivat kaikki tilapäisiä poliittisia nimityksiä. Pelkkää joutavaa silmänlumetta.

Ellen Adams ja Boynton kiirehtivät pitkin Mahogany Rowksi, mahonkikujaksi, ristittyä jalopuuvuorattua käytävää kohti ulkoministerin toimistoa. Perässä seurasivat avustajat ja muut apulaiset sekä ministerille kuuluvat diplomaatin turvamiehet.

”Älä suotta huolestu”, Betty henkäisi kiiruhtaen ministerinsä rinnalle. ”Sinulle pidetään kansakunnan tilaa koskeva puhe, joten rentoudu rauhassa.”

”Ei tule kuuloonkaan”, Boynton ärähti ja ääni kiristyi oktaavia ylemmäs. ”Rentoutuminen ei tule kuuloonkaan. Presidentti kihisee raivosta. Sitä paitsi se ei ole virallisesti mikään kansakunnan tilaa koskeva puhe.”

”Älä viitsi, Charles. Lopeta pilkunviilaus.” Ellen pysähtyi niin äkisti, että aiheutti takanaan melkein ketjukolarin. Hän livautti pois jalasta mudassa ryvettyneet kenkensä ja sipsutteli loppumatkan vauhdikkaasti pitkin hienoa kokolattiamattoa sukkasillaan.

”Ja presidenttihän on aina raivoissaan”, Betsyn ääni kaiutti taaempaa. ”Mutta jos tarkoitat, että hän on tavallisen vihainen, sitä hän on aina Ellenille.”

Boynton heitti Betsyn varoittavan katseen.

Boynton ei pitänyt tästä Elizabeth Jamesonista. Pelkkä ulkopuolinen, joka oli saanut paikkansa vain siksi, että oli ulkoministerin elinikäinen ystävätär. Hän tiesi kyllä, että ministerillä oli oikeus valita avustajistaan yksi henkilökohtaisesti, lähimmäksi

luottopakikseen. Tapa ei miestä miellyttänyt. Ulkopuolinen henkilö oli aina riski, joka kaikissa tilanteissa lisäsi ennalta- arvaamattomuutta.

Sitä paitsi hän ei pitänyt naisesta muutenkaan. Siksi hän nimitti tätä yksityisesti rouva Lihakirveeksi, ehkä siksikin, että hän muistutti ulkonäöltään Barbara Billingsleytä, Beaverin äitiä 50-luvun tv-sarjassa *Leave it to Beaver* – siis 50-luvun kotiäidin prototyyppeä.

Turvallinen. Vakaa. Joustava.

Paitsi että tämä rouva Lihakirves oli osoittautunut vähemmän mustavalkoiseksi tyyppiksi. Hän oli kuin mikäkin Bette ”Hais-takoon vittu kaikki, jotka eivät leikkiä ymmärrä” Midler. Ja vaikka hän oikeastaan pitkin jumalaisesta Miss Midleristä, ehkä hänellä ei kuitenkaan ollut sijaa ulkoministerin henkilökohtaisena avustajana.

Silti Charles Boynton joutui myöntämään mielessään, että se, mitä Betsy oli sanonut, piti paikkansa. Douglas Williams ei rakastanut ulkoministeriään. Ja se, että tunne oli molemminpuolinen, oli vähättelyä.

Oli ollut monelle shokki, että Douglas Williams vastavalittuna presidenttinä oli nimittänyt ulkoministerikseen poliittisen vastustajansa. Naisen, joka oli käyttänyt runsaasti varallisuuttaan tukeakseen puolueen presidenttiehdokkaaksi, arvovaltaisen ja näkyvän vaikuttajan virkaan, Williamsin kilpailijaa. Vielä suurempi shokki oli se, että Ellen Adams oli ottanut viran vastaan ja luovuttanut mediaimperiuminsa avaimet aikuiselle tyttärelleen.

Nimitystä jaksoivat puida poliitikot, kannunvalajat ja kollegat, ja juorumylly alkoi jauhaa. Siitä riitti aihetta poliittiseen polemiikkiin ja puheohjelmien sisällöksi viikkokausiksi eteenpäin.

Ellen Adamsin nimitys oli pääkaupunki DC:n päivälliskutsuilla ylimääräinen etu- ja jälkiruoka. Off the Record -baaris- sa, loistohotelli Hay-Adamsin pohjakerroksessa, ei muusta puhuttukaan.

Miksi hän oli hyväksynyt nimityksen ja ottanut viran vastaan?

Tosin tätäkin isompi ja kiinnostavampi kysymys oli se, miksi vastavalittu presidentti Williams oli tarjonnut äänekkäimmälle, ärhäkimmälle vastustajalleen paikan hallituksessaan? Ja vielä kaikista vakansseista himoitun ulkoministerin salkun?

Yleisin selitys oli se, että Douglas Williams noudatti Abraham Lincolnin taktiikkaa ja valitsi hallitukseen pahimmat vastustajansa. Tai sitten ja todennäköisemmin hän noudatti muinaisen sotateoreetikko Sun Tzun periaatetta, että ystävät kannattaa pitää lähellä ja vihemiehet vielä lähempänä.

Lopultakin molemmat teoriat osoittautuivat vääriksi.

Omalta osaltaan Charles Boynton, ystävilleen Charles, piti pomostaan vain sen verran, että vältti mokia vain oman maineensa tähden. Hän vannoi, ettei roikkuisi tämän takin liepeissä, jos ministeri päätyisi vapaaseen pudotukseen.

Nyt päättyneen Etelä-Korean vierailun jälkeen sekä ulkoministerin että Boyntonin kohtalon viisarit olivat kääntyneet jyrkästi kaakkoon. Ja siinä tilanteessa piti yrittää keskittyä siihen hemmetin EI valtakunnan tilaa käsittelevään puheeseen.

”No niin, no niin, liikettä niveliin.”

”Älä yritä.” Ellen teki äkkijarrutuksen. ”Minua ei tarvitse paimentaa, saati komennella. Jos minun on astuttava esiin tässä asussa, olkoon sitten.”

”Ei käy”, Boynton ärähti silmät paniikista levällään. ”Sinähän näytät—”

”Sen olet jo ehtinyt sanomaan.” Hän kääntyi nyt ystävättärensä päin. ”Betsy?”

Hetken ei kuulunut muuta kuin Boyntonin vastahankainen puhina.

”Hyvältä sinä näytät”, Betsy vakuutteli. ”Lisää vähän huulipunaa.” Nainen kaivoi puikon omasta käsilaukustaan ja ojensi sen hiusharjan ja puuterirasian kera ministerille.

”Vauhtia nyt, vauhtia”, Boynton suorastaan vinkui.

Kiinnittäen katseensa Ellenin verestäviin silmiin Betsy kuis-
kasi: ”Kuuromykkä astui baariin ja...”

Ellen mietti hetken ja puhkesi sitten hymyilemään. ”Ja hiljai-
suus särki korvia.”

Betsyn kasvot loistivat. ”Juuri niin.”

Hän katseli sivusta, kun ystävätär veti syvään henkeä, ojensi
lentolaukkunsa avustajalle ja käänsi katseensa Boyntoniin.

”Joko mennään?”

Hän näytti päällisin puolin rauhalliselta, mutta silti Ellen
Adamsin sydän pamppaili, kun hän asteli sukkasillaan pitkien
mahonkikäytävää, takaisin kohti hissiä likaiset kengät käsissään
roikkuen. Matkalla alakertaan.

* * *

”Vauhtia nyt”, Amir viittilöi vaimolleen. ”He ovat jo pihassa.”

Takaa kuului, kuinka oveen hakattiin ja miten miehet huute-
livat komentokäskyjään. Puheenparressa kaikui raskas ja vieras
korostus, mutta viesti oli silti selkeä:

”Tohtori Bukhari, ulos talosta ja heti!”

”Mene”, Amir henkäisi työntäen Nasrinin kujalle. ”Juokse!”

”Entä sinä?” nainen kysyi ja painoi olkalaukkaa tiukasti rin-
taansa vasten.

Taaempaa kuului kuinka heidän kotinsa ulko-ovi Kahutassa,
Islamabadin ulkopuolella, pirstottiin palasiksi.

”Eivät he minua etsi, mutta sinut halutaan pysäyttää. Kiirees-
ti nyt, yritän pidätellä heitä. Juokse!”

Vielä kun nainen kääntyi, mies sieppasi häntä käsivarresta ja
veti hänet tiukasti rintaansa vasten. ”Rakastan sinua ja olen si-
nusta niin ylpeä.”

Hän painoi huulensa naisen suulle niin voimakkaasti, että
molempien hampaat kilahtivat toisiinsa. Nainen tunsi veren
maun suustaan, kun ylähuulesta alkoi tihkua pisaroita. Siltikään
hän ei olisi halunnut päästää otettaan miehestä. Eikä mies hänestä.

Kun huutoja alkoi kuulua yhä lähempää ja kovempaa, molemmat irrottivat lopulta otteen toisistaan.

Mies oli vielä pyytämäisillään, että nainen ilmoittaisi, kun oli päässyt turvaan. Mutta se jäi tekemättä. Hän tiesi, ettei sellainen olisi mahdollista.

He molemmat tiesivät, ettei mies enää näkisi aamua.

2. LUKU

Salissa alkoi tasainen hyrinä, kun senaatin turvallisuuspäällikkö, komealta titteliltään Sergeant at Arms, kuulutti ulkoministerin saapumisesta. Kello oli kymmentä yli yhdeksän aamulla ja muut hallituksen ministerit istuivat jo paikoillaan.

Pitkin aamua oli spekuloitu, että Ellen Adams oli poissa, koska hänet oli tarkoitus säästää, jos katastrofi iskisi. Useimmat tosin uskoivat, että presidentti Williams antaisi pestin mieluummin omalle sukalleen kuin Adamsille.

Astuessaan saliin Ellen vaikutti siltä, ettei edes huomannut siellä vallitsevaa syvää hiljaisuutta.

Kuuromykkä astui...

Hän piti päänsä ylpeästi pystyssä ja asteli airueensa perässä, hymyillen paikalla oleville hallinnon edustajille käytävän molemmilla puolin kuin mikään ei olisi vialla.

”Olet myöhässä”, puolustusministeri kuiskasi, kun hän otti paikkansa tämän ja kansallisen tiedustelupalvelun johtajan välissä. ”Jouduttiin viivyttämään puhetta ja presidentti on raivona. Kuvittelee, että teit sen tahallasi, että televisiokamerat suuntautuisivat sinuun eikä häneen.”

”Presidentiltä väärä luulo”, kansallisen tiedustelupalvelun DNI:n johtaja huomautti. ”Enpä usko, että olisit sellaiseen ryhtynyt.”

”Kiitos, Tim”, Ellen sanoi hiljaa. Tämä oli osoittanut hänelle tukea tavalla, joka ei ollut presidentin kuuliaiselle tukijalle tyyppillistä.

”Etelä-Korean paskamyrskyn jälkeen”, Tim Beecham jatkoi, ”en voi kuvitella, että kaipaisit silmätikuksi joutumista.”

”Mitä hemmettiä sinulla on ylläsi?” puolustusministeri rykäisi. ”Onko taas tullut harrastettua mutapainia?”

Mies irvisti ja nyrpisti nenäänsä.

”Herra ministerin on syytä tietää, että olen vain hoitanut hommiani. Joskus siinä roiskuu, kun rapataan.” Sen jälkeen hän loi mieheen katseen, jolla oli tarkoitus lopettaa vinoilut siihen paikkaan. ”Sinähän olet itse yhtä suihkunraikas kuin aina.”

Toisella puolen DNI:n johtaja pidätteli nauruaan. Sitten salissa olijat nousivat seisomaan, kun senaatin turvallisuuspäällikkö kuulutti: ”Herra puhemies, Yhdysvaltain presidentti.”

* * *

Tohtori Nasrin Bukhari juoksi pitkin tuttuja kujia, yrittäen väistellä tyhjiä tölkkejä ja hylättyjä vihanneslaatikoita, joihin törmääminen olisi paljastanut hänet.

Hän ei pysähtynyt hetkeksikään eikä katsellut taakseen. Ei edes silloin, kun aseet alkoivat paukkua.

Hän oli päättänyt, että myös hänen aviomiehensä, jo kahdenkymmenenkahdeksan vuoden takaa, oli päässyt pakoon. Jäänyt henkiin. Onnistunut livahtamaan takaa-ajajilta, jotka oli komennettu pysäyttämään heidät. Pysäyttämään hänet.

Ei Amiria ollut tapettu, eikä siepattu kidutettavaksi, jotta hän paljastaisi tietonsa.

Kun aseet vaikenivat, hän tulkitsi sen niin, että myös Amir oli päässyt pakoon. Kuten hänenkin nyt piti päästä.

Kaikki riippui siitä.

Puolen korttelin päässä bussipysäkiltä hän vähensi juoksuvauhtiaan ja veti hetken henkeä. Sen jälkeen hän käveli rauhallisesti bussia odottavan ihmisjonon jatkoksi. Sydän pamppaili levottomasti, mutta kasvot olivat tynnet.

POIKKEUKSELLISEN KIRJAILIJAKAKSIKON TIMANTINKOVA TRILLERI

Yhdysvaltojen poliittinen tilanne on kiehumassa yli. Kansasta piittaamaton presidentti on neljän vuoden jälkeen viimein jättänyt Valkoisen talon, ja uusi hallinto on astumassa virkaan. Tuore presidentti yllättää kansakunnan nimittämällä uudeksi ulkoministeriksi Ellen Adamsin, pahimman poliittisen kilpakumppaninsa. Nimitys ei ole täysin pyyteetön, sillä presidentti pääsee eroon kovimmasta kriitikostaan sysäämällä tämän yllättäen kansainväliseen valokeilaan.

Kongressin kokoontuessa ensimmäistä kertaa Pakistanin suhteista vastaava diplomaatti Anahita Dahir saa kännykkäänsä nimettömän uhkausviestin. Hetkeä myöhemmin itsemurhapommittaja räjäyttää bussin Lontoon ydinkeskustan aamuruuhkassa. Tunnin päästä toinen pommi räjähtää Pariisissa ja heti perään kolmas Frankfurtissa.

Nimetön viesti paljastuu hätäisesti kirjoitetuksi varoitukseksi. Terrori-iskujen sarja on vasta alkusoittoa kansainväliset rajat ylittävälle takaa-ajolle, jonka ytimessä ovat ydinaseet ja nouseva terroristijärjestö. Tuore ulkoministeri joutuu tulikokeeseen: hänen tiiminsä tehtävänä on estää kansainvälinen ydintuho. Paineen kasvaessa hän joutuu kohtaamaan uhan myös täysin toisesta suunnasta: ovatko kaikki hänen lähipiirissään rehellisin aikein liikkeellä?

HILLARY RODHAM CLINTONIN ja **LOUISE PENNYN** *Terrorin valta* vie kansainvälisen politiikan ytimeen taidolla, jonka vain politiikan sisäpiiriläinen ja ylistetty dekkarimestari osaavat.

